

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

درویش وردک

۱۱ می ۲۰۱۶

خلوینتم مجلس (په دین کی تفقه)

دیکشنبی په ورځ سهار د ۵۴۵ هجری قمری کال درجب په څلورمه شیخ عبدالقادر گیلانی (قدس سره) په مدرسه کی داسی وفرمایل:

پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وسلم) فرمایلی: (أَذَا أَرَادَ اللَّهُ بِعَبْدِهِ خَيْرًا فَقَهَّهُ فِي الدِّينِ وَبَصَّرَهُ بِعُيُوبِ نَفْسِهِ) - «هرکله که خدای دبنده خیر و غواری، هغه په دین پوهوی، او په خپلو عیبونوی آگاه کوی». په دین کی پوه دخدای پیژندی موجب گرځی. هرچاچی خدای وپیژانده دتولو موجوداتوپه پیژندگلوی لاس بری مومی، عبادت یی خاص خدای لره وی، اودخلکو له بندگی څخه خلاص وی.

نجات اورستگاری هغه وخت ممکنه ده چی شخص خدای پرهربل څه لور وگنی، دین پردنیوی شهواتواولذاتوباندی رجحان ورکوی، آخرت پردنیا برتره گنی، اوخالق پرمخلوق برگنی، داستورات په کارواچوه، چی درته کفایت کوی. که دی غوښتنه دخدای له لوری اجابت نشی، نودلیل یی دادی چی ته له حقه لیری یی. ددعاقبیلد دزره په غوښتنه تراولری، هرکله که تا دخدای امر په صالحه اعمالوسره اجابت کر، عزوجل خدای هم ستا غوښتنه اجابت کوی.

باید لومړی یوه دانه وکری، بیا ددرمند هیله ولری، پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وسلم) فرمایلی: (الذُّنْيَا مِرْعَةُ الْآخِرَةِ) - «دنیا دآخرت کرونده ده». داکرونده په زره کی دایمان په دانه سره شنه کره، اودصالحه اعمالو په اوبو یی خړوبه کره، اوپه درست یقین سره بی پالنه وکره. هرکله که په زره کی دی نرمی، رأفت اورحمت موجودو، دانه به ښه راشنه شی. اوهرکله که دزره ځمکه سخته اووچه وی، په هغی کی به دانه راشنه نشی. هرکله که دانه په یوه سخت غره کی وکرل شی، دبشپړشنه کیدوهیله مه کوه، چی داول دانی دنابودی سره مخ کیری. دازراعت اوکرل له ماهریزگرڅخه زده کره. خودرایه مه اوسه، پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وسلم) فرمایلی: (اسْتَعِينُوا عَلَى كُلِّ صَنْعَةٍ بِصَالِحِ أَهْلِهَا) - «په هرکارکی دهغی له خبره گانومرسته واخلی».

ته ددنیا په کرونده کی لگیایی، نه دآخرت. آیا نه پوهییری چی ددنیا طالب دآخرت په ترسره کولو نه بریالی کیری، اودخدای عزوجل په دیدارنه نایل کیری؟ که دآخرت طالب یی نودنیا پریرده، که بحق دلقاء غوښتونکی یی ددنیا دلذایذو په ترک اوپرخلکو نه باورکولو زیاروباسه، هرکله که دی دامر حله طی کره، دهغی پسی، دنیا اوعقبی اوتول لذایذترته حاصل کیری، ځکه هروخت چی دی اصل په لاس کی و، نو فرع داصل تابع ده.

هونبیار اوسه، ته دایمان، عقل اودتمیز دخواک درلودونکی نه یی، ستاباور او اطمینان پرخلکو دی، که توبه ونه کړی نو هلاکت دی حتمی دی. دراستانو دقوم له درگاه څخه لیری شه، ددوی مزاحم مه کیره، ځکه ته د هوس اونفاق پر بنسټ عمل کوی. دقوم درگاه ته باید په پاک زړه اوباطن اوسره له توکل اوصبر پراقتو اورضا په ویشل شویو برخو اوقمستونو، لارشی.

(ای دخدای بنده) دحق عزوجل په درگاه مقیم اوسه، ولی پوه شه چی په دی اقامت کی به درته دآفاتو اوبلاو مخه شی، پس باید په محبت کی ثابت اوباید اوسه اوباد اوباران اونور عوامل دی با ید بدل نکړی. په ظاهر اوباطن سره په هغه مقام کی اوسه، چی خلق، دنیا او آخرت، لذایذ، رنج اوالم په هغی کی ځای ونلری، الادحق عزوجل اقدس ذات څخه. په دی مقام کی دعیال او اولاد هزینه اودخلکو دیدارتا نه مکدره کوی، دنورو قبح اومدح، دژوندانه لراوډیر، اودمخلوق ادبار اوقبال تاته بدلون نشی درکولای، دخدای سره به تر عقولوپورته اودانس او جن اوتولو مخلوقاتو، تر مقام لورځای ولری. څومره بڼکلی ده چی یوه له بزرگانو څخه ویلی: (که ریښتیا وایی نوزمونرسره اوسه). پوه شه چی صبر، اخلاص اوصدق ددی مقام بنسټ اوبایه ده، چی درته شرح می کړه.

غواری چی په نرمی اوملایمت درسره خبری وکړم، اوستا اعمال تائید کړم، دا هغه څه دی چی ته په هغی سره ځان خوشحاله کوی، اوپه دی صورت کی تصور کوی چی مرتبی ته رسیدلی یی. ولی پوه شه چی زه اوزما وینا په حکم کی داور یو، اوپه اورکی پرته له سمندر ه اوسیدل نشته، یوازی سمندردی چی په اورکی بیضه جوړوی اوجوجه راوری، اوپه اورکی ژوندی پاته کیږی. سعی وکړه چی سمندر اوسی، ترڅو وکولای شی دژوندانه دآفاتوپه اورکی ژوند وکړای شی، اوپرستونزو اوکړانو صبر اوطاقت ولرلای شی، اوهمدارنگه زما سره په ناسته اودخبرو پرترخو می طاقت راوری، اوپه ظاهر اوباطن، خلوت اوبنکاره کی هغه په کار واچوی، اوکه په دابول کړو قادر شوی، ددنیا اوعقبی خیریه تاته مخه کړی.

زه څوک پرته دخدای درضا لپاره، گران نه گنم، چاته پاملرنه هم نکوم، مگردالهی فرمان دترسره کولو لپاره، دخدای حق پرځای کوم، اوڅو کم او کمزوری راته یوشان دی.

یوه له بزرگانو (دخدای رحمت دی وی پری) ویلی: دخلق سره په هغه چی دحق مرضی توافق ولره، نه په هغه څه کی چی ددوی خپل رضایت دی، هغه له خدایه وبوله.

هغه زړه چی باید درمان کړی، درمان کړه، او هغه زړه چی د ماتیدو استحقاق لری، مات کړه.

زه څرنگه تاته پام وکړم، پداسی حال کی چی دخدای پاک عصیان کوی، او امری خوار گنی، له نواهیو څخه ډډه نکوی، په قضا اوقدر کی له خدای سره ستیزه جویی کړی؟ شپه او ورځ تکراریږی ولی ته دخدای پروراندی ناوړه اودنفرت وړی. متعاله خدای فرمایي: « هرکله که بنده اطاعت وکړنو تری خوشحالیږم، اوله هرچاچی خوشحاله شوم، برکتونه می پری نازل کیږی، اوزما برکت خداوپوله نلری. او هرکله که بنده زما نافرمانی او عصیان وکړ، په قهر کیږم، اوپه هرچاچی په قهر شوم، زما په لعن اونفرین گرفتاره کیږی، حتی دالغن اونفرین دده تراوم نسله (پشته) هم سرایت کوی.

نن ورځ په تین ددین دخرڅلاو زمانه ده، داوردو هیلو او حرص اوطمع زمان دی. زیاروباسه ترڅو له هغو کسانو نه اوسی چی په هکله یی ویل وشول: (وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا) - « داسی اعمال مونږته وړاندی کوی، چی هغه دباد او خاورو په څیر خپاره کوو، سوره فرقان. آیه ۲۳ ».

وای پرتا! حیرانی ده! که خپل کارونه له عوامو پټ کړی، له خواصوی نشی پټولای. خپله ناروا متاع او خپل ناخالصه زر کیدای شی له ناپوهو خلکو پټ کړی، ولی نشی کولای هغه له کامل نقاد اوحازق صراف څخه پټ کړی.

نيڪ عمل ترسره ڪرڻ، اوپر ڪيو ڪي بي اخلاص ولڙه، زره خدای ته متوجه ڪرڻ، اوڀر ته له ده په غيرو له بوختيا ڏڏه وڪرڻ، او هغه څه چي په تا اڙه نلري، په هغي ڪي مداخله مڪوه. پرتالازمه ده چي خپل نفس خاص دځان خدمتگاروگرځوي، ترڅو وڪولاي شي پري مسلط شي اودځان پروراندی بي خواراودليل ڪري، اوپه هغي سپورشي اوتوله دنيا هم وگوري، ترڅو آخرت ته ورسيري. په هغي سپورشه اوله خلق څخه تينسته وڪرڻ، ترڅو دي خالق ته ورسوي. ڪه وتوانیدی دامقام ترلاسه ڪري، بيا به نور هم په تاپسي روان ، له دنيا بهراومولاته به ورسيري.

پرتالازمه ده چي په خپله وينا ڪي دصدق اوراستي لوري مراعات ڪري. هيڅوخت دبل چا خبره مه تاويلوه، ڇڪه چاچي تاويل وڪر،نونيرنگ بي وڪر. په خلکو هيلي مه تره، اوله دوي مه ويريريه، چي دادواره دايمان دضعف نيناني ده.

دخپل همت په اندازه ترقي ڪوي، متعال خدای هم ستادهمت اوصدق په اندازه درياند عنايت ڪوي. دصالحه اعمالو په ترسره ڪولوڪي زياريواسه، همداسي چي دمعاش په لاس ته راوړوڪي زياريواسي. شيطان ناپوهه خلڪ تيرباسي، داسي چي يوسواري خپل هدف هري خواته چي غواري غوزاروي، شيطان سري تاووي، همداسي لکه چي څوڪ خپل آس بني اوڪين خواته تاووي، په زرونو واڪمن ڪيري او هغوي په ولکه ڪي نيسي، له عبادتگاه څخه بي بهرڪوي، اودځان اونفس په خدمت ڪي بي بوخت ڪوي، اوپه دي ڪار ڪي ورسره ياري اومرسته ڪوي اودخلاف اسباب اوسايل ورته مهياڪوي.

(اي غلامه) خپل نفس دلوري په قمچينه ووهه، له شهواتوامزويي راوگرځوه، زره دي له خدايه دويري په قمچينه ووهه، مغفرت غوښتنه عادت وگرځوه. هرڅوڪ خپله ځانگري گناه لري. زره دحق سره په موافقت په جميعو احوالاتو ڪي وگرځوه.

اي نادانه، هرکله ڪه درته مقدرو مخ ڪرڻ، پوه شه چي دهغي په رداويا بدلون قادره نه بي. هغه څه چي خدای ستاپه هکله اراده وفرمايي، ستا غوښتنه په هغي ڪي اغيزه نلري، او هغه څه چي اراده بي نه وي ڪري، ستاپه غوښتنه نه ممکن ڪيري. پس ځان مه آزاروه، ځان په بشپړه خدای ته پريږده، اودده په لمنه دتوبي لاسونه ٽينگ ڪرڻ. ترڅو چي په دي منوال اوسي دنيا به ستا دزره په لاسوڪي بي مقداره وي، اوتول رځونه اومصائب به دي په نظر آسانه شي، دشهواتو اودنيوي لڏايوتروڪ به درته سهل شي، نوربه دي آفاتوله گزند اواسييه ويره ونلري، اودفرون دمايني آسيي په څيربه درد اورنځ تحمل ڪري شي، همداسي ڪله چي فرون دآسيي په ايمان خبرشو، دستوري ورڪري چي په لاسونو اوپښويي ميخونه ولگول، او هغه بي په ڏول ڏول شڪنجوسره عذاب ڪرڻ، ولي هغي سرراپورته ڪراوپه آسمانوڪي بي دجنت دروازي پرانيستي وليدي، اوفرشي بي وکتلي چي پوه ماني جوړوي، ملك الموت ورپسي راغي چي قبض روح بي ڪري، اوپه همدی حال ڪي پري زيري وشو، چي داماني ستالپاره ده، آسيه په خندا شوه (دخدای رحمتونه دي پري وي) اودفرون ٽول رنځ، عذاب اوالم بي هيرڪر، اويي ويل: (رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ) -«خدايه ستاترخنگ په جنت ڪي راته ڪورجوړ ڪرڻ». ته به هم داڏول شي، دزره په سترگوبه گوري، اويقن به دڪامل شي، اوخپل ٽول ځواڪ اوتوان به دخدای له لوري بولي، اوپروراندی به بي فاني شي، ځان به هغه ته ايله ڪري، نوربه له ځانه اراده اواختيارونلري، اوپه ٽولو حالاتوڪي به دهغه دمقدراتو اوجوښتنوسره موافق اوسي. هرڅوڪ چي دي مقام ته ورسيدل، نوربه له خدايه څه نه غواري، پرته دحق دقرب څخه بله آرزونلري، پس څرنگه اوڅه ڏول عاقل اوفهيم ڪس، به ددي حال په لٽه ڪه نه اوسي، اودلقاء الله تمنابه په زره ڪي ونلري؟

«ربنا آتانا في الدنيا حسنة وفي الآخرة حسنة وقنا عذاب النار».